

DARREN SHAN

DEMONATA – KNIHA DEVÁTÁ

Temné volání

COO
BOO

COC
BOO

Darren Shan

TEMNÉ VOLÁNÍ

COC
BOO

Přeložil Richard Podaný

Translation © Richard Podaný, 2014

Copyright © Darren Shan, 2009

Cover illustration Mel Grant

ISBN 978-80-7447-457-6

Věnováno

Bas – která na volání přijde vždycky

ŘEV (Řád extrakce vnitřností) získávají:

Sam „Křikloun“ White

Rachel Wasdyková – vládkyně démonů

z New Orleansu

„Sligstatický“ Tom Woodhead

Ředitelka řevu:

Stella Paskinsová

Na kúru:

Pěvecký sbor Christophera Littla

OČI MÁ DÉMONY ZAVÁTÉ...

Drobný, šlachovitý démon podobný štírovi, ale s napůl lidským obličejem, mi vbodne žihadlo do pravého oka. Bulva praskne a po tváři mi začne stékat sliz. Příšerně to bolí, bezmocně řvu, ale to nejhorší má teprve přijít. Démon do prázdného důlku plivne. Aspoň nejdřív si myslím, že to jsou jen sliny, ale pak se v místech, kdy jsem předtím měl oko, začnou hemžit desítky nějakých titěrných *potvor*. Zmocňuje se mě zmatek a hrůza a do kosti kolem zničeného oka se zahryzávají zuby nebo snad spáry. Ať už jsou ty pidinestvůry cokoli, snaží se mi prodolovat do mozku.

„Pecko!“ zařve Beranabus a pokusí se mě odtáhnout, ale zmocnilo se mě šílenství a bolest, a tak se mu vytrhnu. Mrskám sebou, točím se jako káča, zběsile ječím. Démon zasadí další ránu a prorazí mi i levé oko. Pohlcuje mě tma. Jsem v pekle.

O věčnost později mě někdo sebere z místa, kde jsem padl, a někam mě táhne. Možná Beranabus nebo Grubbs, ale může to být i Lord Lítost. Nevím a nedbám. Soustředím se jen na tu slepou, pekelnou bolest.

Vymaním se tomu člověku nebo snad démonu a utíkám pryč od šílenství, jenže vrazím do něčeho tvrdého. Padnu, skučím a řvu, ale nepláču – taky čím, když už nemám oči? Ty bestie, co mi démon vplivl do očí, mi přezývají mozek. Snažím se je odškrábnout prsty, ale bolest se tím jen zhorší.

Pak se mi do zničených důlků vžene magie. Ty potvory v mo-

jí hlavě vzplanou a zmizí. Bolest slábně. Blaženě si vzdychnu, svalím se a ztratím vědomí.

Zdá se mi o konci světa. Všechno se rozpadá na kusy a všichni hynou. Vesmír se kroutí a stáčí sám do sebe. V tom snu se vznáším jako volný duch, proplovám světelnými plochami. Nechápu, jak je bez očí vidím, ale je to tak. Jsou tu i ostatní – Grubbs, Beranabus a nějaká dívka. Skládám světelné skvrny k sobě a všichni plachtíme z jednoho okna do druhého. V poklidu. Bez bolesti. Je mi dobře. Jsem ve svém živlu. Vládce světél.

Možná je tohle ráj. To, že vytvářím nekonečný sled oken a procházím jimi. Věčná, překrásná kosmická světelná podívaná. To by mi stačilo. Cokoli je lepší než mučení, slepota a mikro-démoni prožírající se mi mozkiem.

Ale ráj moc nevydrží. Nebyl to sen. Ta zkáza byla skutečná. Světlo hasne a já jsem zase zpátky na Zemi. Slepý jako dřív. Magie utlumila bolest, ta se ale dál někde vznáší a čeká na možnost zase po mně skočit. Ukazuje se, že ty potvory v mých očích byli červi.

Nemám čas panikařit a litovat se. Beranabus nám sdělí informaci s účinkem pumy – cestovali jsme časem. Jsem součástí magické zbraně, Kah-gaše. Grubbs je jejím dalším dílem. Když jsme se spojili se třetí součástí, duchem jedné mrtvé dívky, odnesli jsme náš ke zkáze odsouzený svět do minulosti, aby nedošlo ke vpádu démonů. A teď musíme bojovat znovu, nebo to celé bylo k ničemu.

V jeskyni. Poslepu zápolím se Spinou, tím štířím démonem.

Napíchl jsem tu odpornou nestvůru na jeden stalagmit. Znovu a znovu do něj mlátím pěstmi. On se ale nečekaně rozpustí a já stojím v louži lepkavé krve a slepecky se mračím.

Později se dozvím, že mě o pomstu ošidila dívka jménem Bec, která se po šestnácti stovkách let vrátila k životu. To ona zahnila pána démonů zpátky do jeho odporné říše. Je hotovo.

Vracíme se do vesmíru Demonat. Grubbs jde s námi, ale Bec zůstává v lidském světě. Překvapí mě, že jí to Beranabus dovolí. Vždyť i ona je součástí Kah-gaše. Kdyby nás všechny spojil, mohl by ovládnout sílu prastaré zbraně a zničit Demonata. On se ale bojí. Kah-gaš se k tomu, že obrátí tok času, rozhodl sám od sebe. Beranabus netuší, jestli šlo o záměrný čin ze soucitu, anebo o náhodnou reakci. Nechce to uspěchat, protože má starost, aby se zbraň příště nepřidala k démonům a nevyhladila lidstvo.

Ve světě magie jsem silnější. Umrtním bolest a začnu si vytvářet nové oči. Nevím jistě, jestli to dokážu. Magie působí u každého jinak. Každý máme jiné schopnosti. Někdo umí nahradit končetinu nebo orgán, když o ně přijde. Jiní to neumějí. A nikdy to nevíte, dokud to nezkusíte.

Naštěstí jsem jedním z těch, kdo to dovedou. Stačí jen trocha rad od Beranaba a už si nechávám narůst dvě jiskřivé modré oči. Tvořím je z hloubky důlků ven, nejdřív opravuju přeřatá nervová zakončení, ta spojím s rostoucími bulvami a ty nechám, aby vyplnily celé důlky.

Chvilí nechávám víčka zavřená, i když jsou oči už hotové; bojím se, že až je otevřu, stejně nebudu nic vidět. Skoro nedýchám, srdce mi rychle tlučé, přemýšlím, jaké by bylo žít ve tmě. Horší trest si nedokážu představit.

Pak mi Beranabus dupne na nohu. Vyjeknu a rázem oči otevřu. Vztekle se na kouzelníka podívám a zvednu pěst, ale pak si všimnu, jak se mazaně usmívá. *Podíval* jsem se na něj.

„S těma zavřenýma očima jsi vypadal jako pitomec,“ zafuní Beranabus.

„Jsi hrubián,“ našpulím ústa, ale pak se samou úlevou rozesměju a obejmu ho. On se směje taky, ale Grubbs se k nám nepřidal. Ten kluk se na nás jen mračí. Přišel o bratra a musel opustit strýce a domov. Nemá náladu se jakkoli zabývat tím, jestli mi je dobře. Ale to je v pořádku. Já s ním teď zrovna taky nedokážu soucítit. Záleží mi jen na tom, že vidím. Užívám si svých nových očí, opájím se pohledy na svět démonů.

Jsem tak nadšený, že mi to dojde až za několik hodin. Vidím toho víc než předtím, moje nové oči mi otevřely celý svět divů, který pro mě předtím byl skrytý.

Odjakživa dokážu vidět ty světelné plochy, které jsou pro všechny ostatní neviditelné. Léta jsem si myslel, že to jsou jen výplody mojí fantazie. Že jsem nevysvětlitelně zešilel. Potom jsem zjistil, že patří do říše magie. Že mám jedinečné nadání. Dokážu skvrny ručně skládat dohromady, a tím vytvářet okna mezi vesmíry, a to rychleji než kdokoli jiný.

Používám své nadání k tomu, abych pomáhal Beranabovi zachránit svět před démony. Kouzelník už je na světě tisíce let a většinu z té doby hlídkuje ve vesmíru démonů a chrání lidstvo před těmi krutými, děsuplnými hordami. Démoni sice mají nekonečné vlastní galaxie, ale pořád touží přejít k nám – to proto, že děsně rádi vraždí lidi.

Beranabus jim v tom brání. Stará se, aby nevznikaly žádné chodby mezi světy, drží vojska démonů na uzdě, brání hromad-

ným přechodům. Já mu pomáhám. Díky mému daru můžeme svištět z jedné části vesmíru démonů do druhé a vystopujeme v podstatě každého démona, kterého najít chceme.

Myslel jsem si, že s novými očima možná už světla nebudu s to vidět, ale fungují v podstatě stejně jako ty staré. Pořád vidím různobarevné skvrny, a když pomyslím na nějaké konkrétní místo, osobu nebo věc, některá světla začnou blikat a já je dokážu poskládat a vytvořit okno. Dokonce to umím rychleji než předtím a moje moc na Zemi je větší, než kdy byla. Dřív jsem na vlastním světě skládal okna pracně, teď to dokážu svižně a snadno.

A navíc tu jsou další světla. Nejdřív jsem je měl za zrakový klam, myslel jsem si, že moje nové oči ještě nevidí dobře. Brzy mi ale došlo, že jsou skutečná a zásadně se liší od těch, která už tak dobře znám. Jsou menší, mění tvar i barvu. Ta obyčejná světla nikdy nemění velikost ani odstín, ale tyhle nové plošky se zvětšují a zmenšují a přecházejí od jedné barvy ke druhé. Růžový čtverec se může protáhnout v modrý trojúhelník, pak se zkroutit v oranžový osmiúhelník a tak dále.

A navíc se mihotají. Jejich okraje blikají jako defektní zářivky. Někdy po nich přejede takový záhyb, jako když po hladině rybníku běží vlna.

Tahle nová světla neumím ovládat. Když se snažím je přesouvat, ani si mě nevšimnou. A navíc přede mnou unikají, kdykoli se pokusím přiblížit příliš.

Není jich moc, nikdy se jich neukáže najednou víc než dvacet nebo třicet. Ale mám z nich těžkou hlavu. Něco mě na nich velice znepokojuje. Původně jsem si myslel, že mě na nich znervózňuje jen ta novost. Ale za několik týdnů, během nichž jsem se pokoušel je sehnat dohromady a spojit, ke mně světla začala šeptat.

Vím, že to je k smíchu. Světla nemůžou šeptat. Ale přísahám, že slyším, jak na mě nějaký hlas volá. Ze začátku to znělo jako statický šum, ale pak se to zaostřílo a bylo z toho jediné slovo, opakované pořád znovu a znovu. To jediné slovo ke mně světla šeptají od té doby neustále, tlumeně, potutelně, svůdně.

Pojď...

CO JE ŠEPTEM

Beranabus vyše výboj magie a démon podobný gazele, kterého jsme pronásledovali, se na místě zastaví. Otočí se a vycení na nás zuby. Má hlavu jako lidské dítě. Otevře ústa, zakvílí. Zvuk sílí tak moc, že mi začne z uší a nosu maličko téct krev. Za pomoci magie démonův jekot utlumím. Beranabus a Grubbs udělají totéž a všichni tři se blížíme k mečícímu monsturu.

Když démonovi dojde, že nám tím svým harpyjím jekem neublíží, zmlkne a místo nenávisti se mu v obličejí objeví strach. Ví už, kdo jsme a co chceme.

Beranabus začne toho netvora mučit, já se zatím držím zpátky. U démonů, kteří si zvolili tvar podle nemluvnat a dětí, to nějak špatně snáším. Nemůžu se přimět, abych jim ublížil, i když vím, že lidskou podobu jen ukradli.

Jako dítě jsem byl osamělý. Právě pocit neštěstí mě dohnal k tomu, abych se nakonec napojil na svoje schopnosti, unesl jednoho démona a za pomoci magie mu dal podobu dítěte. Sám sebe jsem přesvědčil, že ten podvrženec je můj bratr, a ta lež mi vydržela roky. Pak jsem odhalil pravdu a lež se roztránila na kusy. Ale i tak mi podobní démoni vždycky připomenou mého „bratra“ Arta a já strnu, jen pomyslím na to, že bych jim ublížil. Beranabus to chápe. Nenutí mě do toho.

Grubbs démonovi urve hlavu. Obluda s dětskou tváří ječí bolestí a hrůzou, ale neumírá. V tomhle vesmíru plném magie je možné skoro všechno. A démona nemusí zabít, ani když ho roztrháte na kusy. Abyste ho dorazili, musíte použít magii.

Grubbs tenhle život nenávidí ještě víc než já. Když jsem se rozhodl, že se přidám k Beranabovi a zasvětim život boji s démony, neměl jsem žádnou lepší možnost. Rodiče věděli, že nejsem normální, a i když mě měli rádi, báli se, co bych mohl provést. Kamarády jsem neměl žádné. Takže buď Beranabus, anebo žít jako samotář.

Zato Grubbs má strýce, kterého miluje jako otce. A k tomu haldu přátel. Mohl tenhle osud odmítnout. Nevím tak docela jistě, proč to neudělal. Snad to bylo voláním Kah-gaše. Možná ho ta zbraň přesvědčila, ať opustí svět lidí a plaví se s Beranabem a se mnou po démonických vlnách tohoto vesmíru.

„Stín,“ sykne Beranabus, sebere Grubbsovi z ruky dětskou hlavu a palcem vydloubne jedno hadí oko. „Pověz nám všechno, co víš, a my tě necháme jít. Jestli ne...“ Přesune palec nad druhé oko.

Stín, to je náš poslední nepřítel; poslední v dlouhé řadě nestvůrných soupeřů. Beranabus si myslí, že je to zatím ten nejnebezpečnější, ale mně to tolik vrásek nedělá. Už jsem viděl všelijaké nepředstavitelné démony. Ze začátku mi všichni připadali neporazitelní. Pokaždé, když jsme se do nějakého pus-tili, jsem si myslel, že je po nás. Ale vždycky jsme ty potvory přemohli, vždycky jsme našli nějakou slabinu, a pokud selhala hrubá síla, porazili jsme je chytrostí.

Vím, jak nebezpečné je předpokládat, že dokážeme přemoc-t každého démona, proti kterému staneme, ale nedokážu si v tom zabránit. Vím jistě, že i Stín nám podlehne, až se s ním utkáme, stejně jako všichni ostatní. Je to jen otázka času, trpě-livosti a násilí.

Ovšem Beranabus i Grubbs si myslí, že Stín je hlasatel vše-obecné zkázy. Viděli ho v jeskyni, když já jsem byl slepý, a prý je to obrovská nestvůra a vypadá jako složená z kusů stínu. Tvr-

dí, že je vražednější než cokoli, s čím jsme kdy bojovali. Možná mají pravdu. Kdybych ho uviděl, možná bych se i já rozklepal strachem. Ale nemyslím si to. Je to jen jeden z mnoha démonů. Od té doby, co jsem se přidal k Beranabovi, jsme jich v boji přemohli a zabili tisíce. V čem asi tak může tenhle být jiný?

Pronásledujeme stádo démonů podobných ovcím. Každý má na těle stovky maličkých huňatých hlaviček. Nemají oči ani uši, jen veliké tlamy plné ostrých démonských zubů. Beranabus si myslí, že by mohli něco vědět o Stínovi, ale já myslím, že to je dost přitažené za vlasy.

Stín je právě tak nepolapitelný, jak naznačuje jméno, které jsme mu dali. Za celou dobu, co ho pronásledujeme, jsme se o něm nedozvěděli skoro nic. Víme, že dává dohromady armádu démonů, že slíbil vyhladit lidstvo a vrátit vesmír do původního stavu (co já vím, co to má znamenat), ale všechno ostatní je pro nás záhada.

Tihle menší démoni – pro silnější Demonata snadná kořist – nám nic nepoví. Jen marníme čas – stejně teď, jako předtím na spoustě jiných světů. Pár jich budeme mučit, pár jich zabijeme, pak se přesuneme dál, ale nebudeme o nic chytřejší, než když jsme sem prošli oknem a začali štvát tyhle ječící obludy.

Ale jak se ke stádu blížíme, vycítím v okolním vzduchu nějaké chvění – a okamžitě se zastavím.

„Dělej!“ vykřikne Beranabus. „Teď se nezastavuj. Musíme..“

„Otevírá se okno,“ oznámím mu. Vzrušení okamžitě vystřídává panika.

„Začni otevírat vlastní okno,“ poručí mi Beranabus a stoupne si přede mě, aby mě chránil. Vysoký, svalnatý Grubbs se k němu přidá. Ale já vím svoje. Od té doby, co jsem si udělal

nové oči, rozumím světlům důvěrněji než kdy dřív. Tohle okno vytvořil člověk.

„Počkat, to není démon,“ řeknu Beranabovi. „Máme společnost.“ Chvilku nato se utvoří oranžové okno a z něj vyjdou dva Beranabovi Učedníci. Jednou z nich je překrásná a rázná žena jménem Meera Flameová. Toho druhého ale znám líp, a taky že jeho jméno vykřiknu vysloveně nadšeně.

„Žraloku!“

„To jsme se ale dlouho neviděli, mladej,“ zubí se na mě bývalý voják a potřásá mi rukou. Grubbs a Meera se kousek od nás objímají. Beranabus na příchozí podezřívavě mžourá. Nemá překvapení rád.

„Přišel jsem nacytat trochu sluníčka,“ směje se Žralok, ale pak se podívá na moji plešatou, karamelově hnědou hlavu. „Ty máš něco s očima?“

„To je na dlouhé vyprávění,“ usměju se od ucha k uchu a pořád ho svírám. Strávili jsme v tomhle odporném vesmíru řadu měsíců a Beranabus a Grubbs jsou společníci na draka. Protivné plamínky samoty se ve mně poslední dobou rozhořely pořádně. Jsem děsně rád, že vidím starého přítele, že na pár chvil uniknu temným myšlenkám. Víím, že Žralok nevyhnutelně přináší špatné zprávy, že by sem s Meerou nepřešli, kdyby nešlo o něco vážného, ale na chvilku si na to zakážu myslet a dělám, jako že je to zdvořilostní návštěva.

„Ahoj, Žraloku,“ řekne Grubbs.

On se na něj zakaboní. „My se známe?“

„Grubbs Grady. Přece...“ Odmlka. „Vyprávěl mi o tobě Der-vish. Jsem Grubbs, jeho synovec.“

Žralok přikývne. „Jo, jseš trochu po něm. Jenom máš víc vlasů. A jsi taky o hodně větší – čím tě Beranabus krmil?“

„Dost toho klábosení,“ vybafne na nás kouzelník. „Co se stalo?“
„Napadli nás,“ odpoví Meera. „Byla jsem u Dervishe doma a...“

„Byl to Lord Lítost?“ vyštěkne Beranabus. „A co Bec, je v pořádku?“

„Nic se jí nestalo,“ odpoví Žralok.

„Ale Dervish...“ dodá Meera a znepokojeně loupne pohledem po Grubbsovi.

„Když jsme odcházeli, byl naživu,“ pospíší si Žralok, když si všimne, jak Grubbs strnul hrůzou.

„Ale byl na tom mizerně,“ vzdychne si Meera. „Měl infarkt.“

„Musíme se vrátit,“ vybafne Grubbs a už se žene k oknu.

Žralok ho zadrží. „Počkej. Nepřišli jsme sem přímo. Tohle vede do jinýho světa démonů.“

„A kromě toho,“ dodám já, „pokud jsou v jeho domě pořád démoni...“

„Nezaútočili na nás démoni,“ vysvětlí Meera. „Byli to... *vlkodlaci*.“

Nechápu. To jako démoni v podobě vlkodlaků? Pak si vzpomenu na kletbu rodu Gradyových. Hodně jeho členů se v pubertě mění v ty nemyslicí, kruté vlčí bestie.

Grubbs se začne třást. Na nic nečekám, seberu se, protáhnu si prsty, začnu se soustředit a myslím na Dervishe. Kolem mě se rozblíká světlo – to znamená, že ten někdejší pankáč je pořád naživu. Začnu otevírat okno, které nás dovede zpátky k němu. Pak si to ale rozmyslím a soustředím se radši na Bec. Mám sice Dervishe moc rád, ale ona je důležitější. Nejspíš jsou spolu, ale pokud ne, ona má přednost. Dervish je jen člověk. Bec je, stejně jako já a Grubbs, o mnoho víc.

Jakmile se jantarově žluté okno otevře, Beranabus se do něj vrhne a Grubbs běží hned za ním. „Jsou tam démoni,“ oznámím Žralokovi a Meeře. Démonickou přítomnost jsem vycítil z vibrací světla. „Tak co, lidi, připraveni na rvačku?“

„Já vždycky,“ ušklíbne se Žralok a zapraská klouby.

Meera polkne, pak zatne zuby a rázně přikývne.

Přejdeme.

Ocitnu se v nemocnici. Bec leží na podlaze. Vypadá jako kdejaká jiná holka, dost malá, ničím nevyniká. Od pohledu byste jaktěživi neřekli, že byla šestnáct set let mrtvá a že tohle tělo jí původně nepatřilo.

Couvají od ní dva démoni. Jeden připomíná nějakého zmutovaného ještěra. Druhý vypadá jako mravenečník a má několik čumáků. Už přišel o jedno oko a z prázdného důlku mu teče krev a nějaký sajrajt. Snažím se moc neroztřást. Beranabus zavře na demony: „Jak to s tou snadnou kořistí vypadá teď?“

Seberou se a prchají. Žralok se vrhne za nimi. My s Meerou běžíme za ním, necháváme na místě Beranaba a Grubbsa, ať pomůžou Bec vstát. Vzpomenu si na Dervishe, a jestlipak je ještě naživu... ale nemáme na to čas. Otevřelo se další okno, do nemocnice se valí magická energie, ale ani tak tu nemám zdaleka tolik síly jako ve vesmíru démonů. Moje síla se brzy vytratí. Musíme s těmi obludami udělat krátký proces. A navíc opatrně. V tomhle světě je o moc jednodušší umřít.

Při honbě za demony si všimnu ostatků několika maličkých dětí. Obrátí se mi žaludek, radši od těch drobounkých mrtvolek odtrhnu pohled. Přesto se mi hlavou okamžitě mihne vzpomínka na Arta. Zalévá mě smutek a po něm vztek. Jak si dovolili vraždit novorozence! Taková krutost. Tohle mi zaplatí.

Démoni vyběhnou ven z porodního oddělení a ženou se do

schodů. Žralok se přikrčí a pak se vrhne kupředu – letí jako vystřelený z děla. Srazí oba démony stranou a oni tvrdě vrazí do zdi po obou stranách schodiště. Rozječí se údivem a bolestí, ale to už jsme u nich my s Meerou. Já si беру ještěra, Meera se vypořádá s mravenečnickem.

Slizká potvora. Plazí se kolem mě a mrská po mně rozeklaným jazykem. Kapky jedu mi dopadnou na oči a začnou se škvířit. Za pomoci magie proměním jed ve vodu, pak chytím démona za jazyk a se vši silou šklubnu. Dávivě vykřikne. Jazyk mi v dlani klouže. Posunu po něm ruku dál do tlamy té potvory, až mi uvízne někde v hrdle. Sevřu tam jazyk pevněji, vyrvu ho a odhodím. Démonovi z huby vytryskne černá krev. Začne zběsile koulet vypouklýma očima.

Nechám ho, ať se svalí na zem, a pak ho kolenem přitisknu k podlaze. Rvu z něj šupiny, do mezer cpu prsty, za pomoci magie ho mučím. Dlouho jsem nechápal, jak Beranabus takovou řezničinu tak snadno snáší. Není on stejně zlý jako démoni? Já chápu, že je třeba je zabít, ale... nedokázal bych je mučit. Po letech se ale můj přístup změnil. Viděl jsem až moc mrtvol. Moc zavražděných dětí. Ty obludy si zaslouží všechnu mučivou bolest, kterou jim můžeme způsobit, a ještě by byl potřeba přídavek.

Žralok pomůže Meeře dorazit mravenečnicka a pak se dívá, jak se činím s ještěrem.

„Potřebuješ píchnout, mladej?“

„Ne,“ vyrazím zadýchaně.

Bývalý voják si ke mně přidřepne a počká si, až se na něj podívám. „Vím, o co ti jde,“ prohlásí tiše, „ale na to není čas. Pohybuj se nám tu volně další. A pořád zabíjejí.“

Vzdychnu si, pak do ještěra vpustím poryv magické energie.

On zplihne, já vstanu. „Promiň.“

„Nemusíš se omlouvat. Být to jindy a jinde, přidal bych se k tobě a užili bysme si hodiny zábavy.“

„Zábavy?“ vyjede Meera.

„Jasně,“ usměje se Žralok. „Boj si člověk musí řádně užít. To by byl život na houby, kdybys ho celej zasvětila boji, a přitom si to neuměla užít.“

„Už ti někdo řekl, že jsi úchyl?“ odfrkne si ona.

„Ale vždyť jsme oba stejný,“ namítne Žralok. „Já o tom jenom mluvím upřímně. Zabíjet démony je ušlechtilá a nezbytná práce a bla bla bla. Jo, ale je to taky boží. Nemám pravdu, Pecko?“

„Musíme jít,“ utrousím, nechci tuhle debatu vést, protože mám strach, že bych souhlasil se Žralokem, a nevím jistě, jestli by se mi zamlouvalo to, co to o mně říká. „Pobijeme ty ostatní, než zavražděj ještě víc dětí.“

Žralok vystrízliví a Meera přestane být tak pohoršená. Ukážeme mrtvým démonům záda, přepneme se do zabíjecího režimu a jdeme hledat nějaké nestvůry, co jsou ještě zlejší a surovější než my sami.

Zabijeme další tři démony, pak i magika, který udržoval jejich okno otevřené. Je to takový hubený, plešatící chlapík středního věku v levném kvádru. Nevypadá na padoucha. Což platí o většině lidí, kteří pracují pro Demonata. Když jsme se k němu blížili, jen zavřel oči, ani nevykřikl, když mu Žralok sevřel hrdlo a rozdrtil ho. Démoni, kteří byli nejbliž, utekli oknem do svého vesmíru, než se stačí zavřít. Nechali jsme je na pokoji a věnovali jsme se těm, kdo tu ztvrdli. Jakmile se okno zavře, démoni dlouho nevydrží. Po několika minutách se jejich těla rozpadnou a je z nich prach. Ale i za

tu dobu by byli s to pobít hodně lidí, takže si nemůžeme dovolit žádné slitování.

Když je nemocnice vyčištěná, jdeme za ostatními na střechu. Bec, Dervish a Šarmila už jsou tam. Šarmile uřízli nohy. Beranabus se ji usilovně snaží dát dohromady. Dervish sedí na svém vozíku a vypadá, jako by měl smrt na jazyku. Meera jde okamžitě k němu, zjistit, jak mu je.

„Budu hlídat schodiště,“ oznámí Žralok. „Aby nás nikdo nepřekvapil.“

„Ale démoni jsou už pryč,“ zamračím se.

„Musíme si dávat bacha i na lidi,“ odfrkne si a pak ukáže bradou na Bec. „Ona ti o tom všechno poví.“

A opravdu mi to Bec shrne, rychle a srozumitelně. Je to znepekující historka. Nejdřív se dozvím, že ze záhrobí se nám vrátil jeden starý nepřítel a kdysi přítel. Vlastně přítelkyně, Juni Swanová, kterou jsem kdysi znal jako Nađu Moorovou, ale teď ožila v nové, zmutované podobě.

Kdykoli na Nađu/Juni pomyslím, nevím, co s tím. Když jsem ji poznal, byla sice zahořklá, ale milá. Když jsem v říši Lorda Lítost spadl do řeky lávy, zachránila mi život. Tehdy mi pověděla, že jestli se ještě někdy potkáme, mám si na ni dávat pozor, že teď slouží pánovi démonů a že ji mám brát jako nepřítele. Pro mě je ale těžké ji nenávidět. Jen sešla z cesty. Nevyhledávala zlo schválně – jednoduše ji to do něj vtáhlo. Bojím se jí, nevěřím jí – ale stejně je mi jí líto.

Bec mi vyličí útok na Dervishův dům v Carcery Vale. Vlkodlaci vtrhli dovnitř a zvenčí je kryli lidé s puškami. Taky mi poví, že má zvláštní dar – dokáže pohlcovat vzpomínky každého, koho se dotkne. Jeden vlkodlak patřil k rodu Gradyů. Rodiče jej předali Beránkům – rodovým popravčím – aby jej zlikvido-

vali. Jenže Beránci nechali bestii naživu a buď oni, nebo někdo jiný pak vlkodlaky použil jako zbraň.

Probíráme všechny ty znepokojující zvraty. S Grubbsem to začloulalo víc než s námi ostatními – pomyšlení, že někdo tak manipuluje s jeho příbuznými, je mu k smrti protivné. Bec si myslí, že ten útok vymyslel Lord Lítost, protože ví, že ona je součástí Kah-gaše. Beranabus s tím souhlasí a hned mi poví, ať otevřu okno. Dervish a Šarmila by v tomhle vesmíru dlouho nepřežili. K tomu potřebují magii.

Jsem rád, že můžu začít pracovat na okně, protože potřebuju magii taky. Pálí mě oči. Začaly zlobit, jakmile jsem vkročil do tohoto světa, ale co se démonické okno uzavřelo, bolest výrazně zesílila a zrak se mi začal rozmazávat. Moje nové oči jsou vytvořené magicky. Tady nemůžou normálně fungovat. I kdybych vesmír Demonat nenáviděl sebevíc, jsem teď jeho otrokem.

Při práci na okně uslyším šeptání několika těch záhadných malých ploch. Rozhlédnu se a všimnu si, že jich několik rychle bliká. Ale tentokrát to vypadá, že šepot není určen mně. A neopakuje jediné slovo. Je to souvislý proud celých vět a ani jedné z nich vůbec nerozumím.

Za mými zády se hádají Dervish a Beranabus. Dervish tu chce zůstat a zjistit víc o vlkodlacích. Kouzelník tvrdí, že na ně nemáme plýtvat časem. Meera se postaví za Dervishe. Poslední dobou došlo ke spoustě přechodů a Učedníci to stěží zvládají. A ona má strach, že by vlkodlaky mohl někdo použít, aby členy téhle tajné skupiny napadl. A kdyby zabili větší počet magiků, démoni by sem pak mohli přecházet po libosti.

Nějak extra si té hádky sice nevšímám, ale pak zjistím, že mě to zaujalo. „A navíc by to mohlo souviset,“ prohlásím.

„Souviset s čím?“ zeptá se Bec. Beranabus to odbude mávnutím rukou a zamračí se na mě.

„Mohla by to být součást Stínova plánu,“ řeknu mu. Slova ze mě padají sama. Našeptávání světel zesílilo. Musím se usilovně soustředit, abych přes to něco slyšel. „Třeba se snaží vytvořit spousty oken, aby jeho vojsko démonů mohlo přejít najednou. Pak bysme potřebovali Učedníky – nemůžeme být všude a všechny je zadržet.“

„Možná,“ odpoví Beranabus. „Ale tím se nemění nic na tom, že když tu Dervishe necháme, přežije tak pět minut.“

„To půjde,“ zavrčí Dervish.

„Nepůjde,“ na to Beranabus. „Tvoje srdce je na cáry. V několika dnech zemřeš... a to není jen dohad,“ dodá, když Dervish vypadá na to, že se chce hádat. „Navíc bys toho po celou tu dobu moc nedokázal, leda tak sípat a tisknout si ruce na prsa.“

„Je to vážně tak zlé?“ zeptá se znepokojeně Dervish.

Beranabus přikývne. „Ve vesmíru plném magie můžeš přežít. Tady jsi chodící mrtvola.“

„No tak tam s ním honem vypadněte,“ řekne Grubbs, „a tady zůstanu já.“

„Zase vy dva,“ zaskučí Beranabus. „Co jsem jen provedl, že mě bohové trestají takovými dvěma paličáky?“

„Náhodou je to logický,“ trvá si na svém Grubbs. „Pokud ty útoky spískal Lord Lítost jen proto, aby se pomstil, není to podstatný. Zato pokud je za tím Stín, musíme to objasnit. Můžu uhodit na Beránky a zjistit, jestli mají nějaké spolky s pánem démonů, a pokud ano, tak jim to zarazit.“

„Stín, to je ten tvor, co jsme ho viděli v jeskyni?“ zeptá se Bec.

„Tak jest,“ přikývne Beranabus. „Moc jsme toho o něm nezjis-

tili, snad jen že sebral vojsko démonů a ze všech sil se je snaží vrhnout do našeho světa.“

Zadívá se upřeně na Grubbse, a když se odmlčí, šeptání světél zesílí. Je teď tlumenější, zní skoro melodicky. Jsem nervózní, dokonce je mi trochu zle, ale nemám ponětí, proč vlastně.

„Provedl bys to sám?“ zeptá se Beranabus.

„Ne, potřebuju pomoc,“ odpoví Grubbs a požádá, aby s ním šli Žralok a Meera. Zatímco se o tom návrhu baví, já se znovu soustředím na okno. Už je mám skoro otevřené. Šeptání světél skoro utichlo. Je mi hůř po těle než předtím, jako by nám hrozilo strašné nebezpečí. Ale není přece proč se bát... anebo je?

Otevře se světle zelené okno. Beranabus stále ještě neví, jestli Grubbsovi dovolí zůstat, anebo ne. „Musíme se rozhodnout,“ vyzvu ho. A v tu chvíli šepot začne znovu.

„Tak dobrá,“ utrhne se čaroděj na Grubbse. „Ale naslouchej Žralokovi a Meeře, říd' se jejich radami – a než se bezhlavě vyřítíš na někoho, jako je Lord Lítost nebo Stín, spoj se se mnou.“ Zvedne Šarmilu a projde oknem s ní v náručí. „Pojď za mnou, Bec.“

Bec neodejde hned. Zmateně se na nás dívá, neví přesně, co se děje. Dervish se loučí s Grubbsem a Meerou, přeje jim hodně štěstí, ale proklíná to, že nemůže zůstat a pomoci jim. Když konečně proklopýtá oknem, Grubbs si chvilku něco povídá s Bec. Pak se Bec podívá na mě. Vypadá snad ještě zoufaleji, než jak já se cítím. I když je to těžké, přinutím se k úsměvu. „Když je nablízku Beranabus, svět jenom letí,“ prohlásím, abych ji rozveselil.

„Jaké to tam je?“ zeptá se a s nímou hrůzou se podívá na okno. „Hrozná.“ Úsměv mi zmizí z tváře. „Stín slíbil, že vyhladí lidstvo a zavede nový úsvit vlády démonů. Není první, kdo ně-

čím takovým pohrozil, ale přesvědčil celou armádu démonů – dokonce včetně těch mocných, jako je Lord Lítost – že to dokáže. Možná nás tentokrát čeká konec.“ Vkročím do světelného okna, ale nepřeju úplně, jsem rozkročený mezi dvěma vesmíry. Mávnu na Bec, ať jde dál. „Mizíme.“

Jedinkrát se ohlédne, pak jde za mnou skrze okno do oázy ve vesmíru démonů, kterou Beranabus a já důvěrně známe. Tam budeme v bezpečí, přinejmenším na čas.

Mě ale to, že budeme v bezpečí, nijak neuklidňuje. Stojím pevně, tvářím se sebejistě, ale v hlavě mi ječí sirény a myšlenkami jsem milion kilometrů daleko od všech vlkodlaků, Beránků, Juni Swanové i Stínu. A je mi ještě mizerněji, než když jsem v nemocnici uviděl ty roztrhané děti.

Došlo mi totiž, proč mě to šeptání tak znervózňuje. Ten první poryv štěbetání, těsně před tím, než se Beranabus rozhodl, že nechá Grubbse jít, mi poskytl vodítko k tomu, co se vlastně děje.

Beranabus měl vzít Grubbse s sebou. I když má strach ze spojení dílů Kah-gaše, tohle je ta pravá chvíle, aby to risknul. Naši nepřátelé se dali do pohybu, snaží se někoho z nás zabít, anebo se zmocnit některého dílu prastaré zbraně. Beranabus si nás měl nechat všechny u sebe, pokud ne proto, aby rozpoutal plnou sílu Kah-gaše, tak aby nás ochránil. Bylo by mnohem bezpečnější, kdybychom se drželi stále pohromadě. Nechat Grubbse jít, to bylo šílenství.

Proč někdo tak zkušený jako Beranabus udělal takovou chybu? A proč se všichni ostatní včetně mě s tím nesmyslem smířili? Odpovědi jsou – ta světla. Jejich šeptání nás ovlivnilo. Něco nechťelo, abychom zůstali pohromadě, a tak se do věci nenápadně vložilo a zařídilo to tak, aby to vypadalo, že jsme se rozhodli my sami. Šeptání těch světel nás manipulovalo!

NEVYSTRKOVAT HLAVU

Nemůžu ostatním povědět o světlech, o šeptání ani o mém podezření, že nás někdo vodí za nos. Rád bych, ale kdykoli se pokusím jim o svých obavách říct, jako by mi srostly rty. Nedokážu promluvit, a když ano, lezou ze mě tuctové, všední řeči a nakonec se bavíme o něčem jiném. Pokusil jsem se to napsat, vyryt varování do písku v oáze, ale prsty se mi sevřely k sobě a odmítly mi poslušnost.

Když jsme poprvé prošli oknem, myslel jsem si, že jsem si ta světla nebo to, jak nás ovlivňují, třeba jen představoval. Teď ale vím, že jsem to trefil správně. Světla nás opravdu ovládala – a ovládají dál. Určitě mi někdo vložil do mozku skrytý rozkaz, který mi zavře pusku pokaždé, když se chci ze svých předtuch vyzpovídat.

Vší silou se snažím kouzlo prolomit. Ostatní se zatím dohadují, co dál. Beranabus chce pokračovat ve štvání, pokračovat ve hledání Stínu tam, kde jsme skončili. Dervish je proti. Je pevně odhodlaný pustit se do Juni a vyrovnat si s ní staré účty.

Já se hádek několik dnů neúčastním. Když ale Dervish už po kdovíkolikáté naléhá a snaží se zvíkat kouzelníka tvrzením, že bychom z Juni mohli mučením dostat nějaké informace o Stínu, ta maličká a neustále se měnící světla zablikají a vzduch se rozechvěje šepotem, který slyším jen já.

„Nemůžeme pána démonů napadnout přímo, na to má příliš velkou moc,“ slyším sám sebe, jak říkám Beranabovi. Nedokážu si v tom zabránit, i když vím, že to nejsou moje slova a že

mě někdo používá jako loutku. „Ale můžeme si jako cíl vybrat Juni. V nemocnici se Lord Lítost neukázal a jednala za něj ona. Možná byla i předtím v Carcery Vale. Pokud mají v plánu další útoky na Učedníky, možná bude zase působit jako prostředník, možná bude jejich spojencům předávat rozkazy pána démonů. Když jí nastražíme past, můžeme zjistit, co všechno ví o Stínu.“

Beranabus si myslí, že to je rozumné – anebo ho světla přimějí, aby si to řekl – a tak mi poví, ať se soustředím na Juni, sleduju její pohyby a dám mu vědět, jakmile opustí říší Lorda Lítost. Nejradši bych se rozeřval, že je to podraz, a pověděl jim, že si s námi někdo pohrává, ale rty se mi slepí k sobě. Všechny svoje schopnosti vrhnu do boje proti tomu kouzlu, ale marně. Nakonec stejně udělám, co po mně Beranabus chce. Odejdu k jednomu falešnému stromu – v téhle oáze jsou samé stromy vytvořené z kostí a kusů tkání – sednu si do stínu a zachmuřene zaměřím myšlenky na Juni Swanovou.

Dny ubíhají a ostatní se zotavují. Hned po příchodu Beranabus a Bec vyrobili Šarmile nové nohy z kostí a kůže stromů, a ona si na ně snadno navykla. Bec hodně zapracovala na Derbishovi, nasadila svoje léčitelské schopnosti a udělala pro jeho selhávající srdce první poslední. On ani Šarmila už na Zemi žít nemůžou. Ale dokud zůstanou v tomhle magickém vesmíru, můžou fungovat skoro normálně.

Ti čtyři věnují hodně času cvičným soubojům, zlepšují svoje reflexy a zkoušejí své schopnosti. Magie, to jsou hlavně pokusy a omyly. I po tisících let v sobě Beranabus stále objevuje nové rysy, podle toho, proti čemu stojí.

Rád bych se k nim přidal, ale dostal jsem úkol a Beranabus

nevidí vůbec rád, když někdo z jeho pomocníků přímý rozkaz nevykoná. A tak sedím stranou, prohlížím si světla a soustředím se na Juni Swanovou a jejího pána.

Kvůli tomu šeptání to je těžké. Vždycky se to ozve, když se soustředím, sice ne tak silně jako v nemocnici, ale stejně mě to ruší. Nedokážu přestat myslet na kouzlo, které ten hlas spřádá. Je to snad práce Stínu? To se mi nezdá – kdyby měl takový vliv, spíš by nás poštvál jednoho proti druhému.

Takže Kah-gaš? Zbraň, která dokáže ničit vesmíry a měnit čas, by jistě hravě podřídila svojí vůli pár lidí. Jenže Kah-gaš by určitě chtěl, abychom já, Grubbs a Bec zůstali pohromadě, aby se mohl složit dohromady.

Ale když to není ani Stín, ani Kah-gaš, kdo může světla ovládat? Copak mají vlastní vědomí? Je to nějaký nový živý tvor? Anebo že bych si je přece jen představoval? Už dřív jsem měl pochyby o vlastní přičetnosti. Třeba mi tentokrát začalo šplouchat na maják doopravdy.

Posléze, asi po týdnu sebetrýznění a pochybností, ucítím, že Juni otevírá okno a opouští svět Lorda Lítost.

„Odešla odtamtud,“ povím ostatním a vyruším je z posledního cvičného souboje.

Shluknou se kolem mě. „Kam?“ chce vědět Beranabus.

„Na Zemi,“ řeknu po chvílce, jen co se ujistím, že jsem to místo určil správně.

„A Lord Lítost?“

„Zůstal ve svojí říši.“

„Poznáš, kde přesně Juni je?“ zeptá se Dervish.

„Ne. Měl bych to dokázat, ale nejde to.“ A to mě znepokojí víc, než dám najevo.

„Je blízko Grubbse?“ naléhá Dervish.

Soustrředím se, pak zavrtím hlavou.

„Tak co teď?“ osloví Šarmila Beranaba.

„My s Peckou to prozkoumáme. Ostatní zůstanou tady.“

„Blbost,“ zafuní Dervish.

„Nezapomínej na svoje srdce,“ řekne kouzelník. „A na Šarmiliny nohy. Na tom světě jsou z vás dvě trosky. My jen zhodnotíme situaci a vrátíme se. Pokud se tomu půjde vyhnout, neutkáme se s ní.“

„A co já?“ chce vědět Bec. „Já tam přežiju.“

„Ano, ale žádám tě, abys tu zůstala. Prosím. Než zjistíme, co nás čeká.“

Rád bych toho zjistil víc, než přejdeme. Ale žil jsem s Beranabem dost dlouho, abych věděl, že jemu přístup „dvakrát měř, jednou řež“ moc neříká. Když nepočítám to neklidné pronásledování Stínu, nikdy jsem ho neviděl jednat opatrně. Myslí si, že nejlepší je rovnou skočit do ohně a s plameny si lámat hlavu, až když mu začnou olizovat šlapky u nohou.

Neřeknu o svých obavách nic, skládám světelné plochy k sobě a otevřu bílé okno. Stoupnu si zády k ostatním, utrousím zběžnou modlitbičku, jako jsem to dělával, když jsem byl kouzelníkovým pomocníkem ještě krátce – před tím, než jsem se životem mezi hrůzami Demonat tak zatvrdil. Pak vycítím, že Beranabus stojí za mnou, a vykročím do neznáma.

STRÁŽ U MRTVÝCH

Ocitneme se na palubě obrovské lodi, kousek od bazénu. Všude poházená lehátká. A taky mrtvolky – rozervané na kusy, s rozpáranými břichy, s urvanými hlavami a končetinami. Krvavé louže se slévají a pomalu šíří, vsakují se do škvír mezi palubními deskami. Voda v bazénu je sytě, mrtvolně rudá.

Beranabus si mrtvol nevšímá. Už viděl i mnohem horší věci. A já taky. Ale stejně mě to zdtří, když se ocitnu uprostřed takové šílené scény. Mně trvá jen pár vteřin, než se seberu, ale Beranabus nepotřebuje ani to. Okamžitě je ve střehu, hledá jakékoli hrozby, hodnotí situaci. Všimnu si, že se trochu uklidnil, a jakmile mě přejde prvotní otřes, pochopím proč. Je to tady nabitě magií. Jsme na Zemi, ale cítíme se jako ve vesmíru Demonat. Můžeme tu využívat všechny svoje síly.

„Jsme v bublině,“ prohlásí kouzelník. „Celou loď někdo obklopil bariérou magie. Určitě tu je magnetovec.“

Magnetovce, to jsou kameny, které kdysi naplnili magií tvorové známí jako Prastaří. Ti vládli našemu světu v dávné minulosti, bránili démonům ve vstupu do něj. Odešli už před mnoha pokoleními, ale ty energií nabitě kameny tu nechali. Za ta staletí už z mnoha magie unikla, a Beranabus jich navíc většinu zničil, aby je nemohli zneužívat magici toužící získat sílu Demonat. Ale některé zbyly, ukryté – buď unikly jeho pozornosti, anebo jsou nepřístupné, případně nezničitelné. Démoni a zlí magici je občas najdou a použijí k tomu, aby otevřeli mezivesmírné chodby s omezeným trváním,

takže tu Demonata mohou strávit víc času a natropit hodně neplechty.

„Kde je Juni?“ chce vědět Beranabus.

„Dole. Říkal jsem si, že bude rozumnější nechodit rovnou k ní, dokud nezhodíme rizika. Nevím, jestli je s ní ještě někdo, ale je tam otevřené okno. Ne moc silné. Projdou jím jen slabší démoni.“

Beranabus se nad tím zamyslí a pak řekne: „Vrátím se pro ostatní.“ Projde oknem a nechá mě s mrtvolami.

To ticho mě děsí. Přehrávám si v hlavě šílené scénáře, představuji si, jak mrtvoly ožívají a napadají nás. Nikdy jsem neviděl žádný zombie film. Jako malý kluk jsem něco slyšel o *Noci oživilých mrtvol*, ale rodiče mi ho nedovolili.

Nemám žádné vlasy – odjakživa jsem plešatý – ale kdybych je měl, asi by se mi postavily do pozoru. Moje máma tomuhle říkala „kolena ze sulcu“, a mě to teď postihlo pořádně. Strachem bych nejraději vycouval oknem ven, za Beranabem. Tahle loď je plovoucí malér. Jestli tu zůstaneme, je po nás, budou z nás krvácející pytle masa a kostí.

Ale než se stačím sebrat a utéct, Beranabus se vrátí a ostatní přejdou za ním. Moje nervy se uklidní a já se smíchem odbudu všechny strachy mávnutím rukou. Zombie – k smíchu! Už jsem prošel vesmíry křížem krážem, tak snad vím, že mrtvých se není třeba bát, to jen živých.

Učedníci jsou neklidní. Bec myslí propátrává podpalubí a pak řekne, že s Juni je na palubě jen jeden démon. Já ostatním povím o tom otevřeném okně.

„Měli bychom se vrátit,“ prohlásí Šarmila. „Juni nás sem schválně nalákala.“

„Proč by nás měla čekat?“ nechápe Dervish.

„Lord Lítost mohl přijít na to, že půjdeme po ní. Je možné, že to všechno – jak útok na Dervishe, tak to, že se nám Juni na střeše té nemocnice ukázala – vymysleli jen proto, aby dostali Beranaba sem. Pán démonů se možná rozhodl přejít a dorazit nás osobně.“

„Tímhle oknem rozhodně ne,“ namítnu, vím jistě, že žádný pán démonů by nemohl použít ten vstup, který je dole u Juni. „No tak nějakým jiným. Nikdy se nám nepodařilo vysvětlit, proč Lord Lítost dokáže přecházet mezi světy tam, kde to jiní pánové démonů nesvedou, ani objasnit, jak to dělá.“

Beranabus si vzdychne. „Možná máš pravdu, ale lepší šance dostat Juni se nám nemusí naskytnout. Pokud nás nečeká, je to ideální chvíle na úder. Pokud ano a je to past, aspoň můžeme předem očekávat to nejhorší. Magie ve vzduchu znamená, že bude nebezpečná, ale nám poslouží stejně. Pokud se neukáže Lord Lítost, můžeme ji porazit. A pokud sem přejde, rychle ustoupíme.“

„Určitě?“ mračí se Šarmila. „Kdyby bylo potřeba otevírat nové okno...“

„Nebude to potřeba,“ rozhodne Beranabus. „Pecka tu zůstane a bude střežit naši ústupovou cestu. Kdyby se otevřela další okna, zjistíš to, že?“

„Ano,“ odpovím sebevědomě.

„Tak udržuj tohle a dávej pozor na stopy jakékoli další činnosti. Pokud něco vycítíš, zavolej nás a my se stáhneme. Uspokojuje to všechny?“

Šarmila pořád pochybuje, ale pak pokrčí rameny. Já z toho taky nejsem dvakrát nadšený. Nechci tady zůstat sám uprostřed všech mrtvol. Ale svou jedinou únikovou cestu chránit musíme. Kromě toho budu tady nahoře ve větším bezpečí než

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.